

Vždyť ani z tohoto vývodu nelze seznati, zdali soud nalézací považoval za zjištěno, že obžalovaná byla těhotnou či nikoliv. Tato nejasnost týkala se skutkové okolnosti každým způsobem rozhodné. Neboť, bylo-li by zjištěno, že obžalovaná v době, kdy, cítíc se těhotnou, vyžádala si zákroku porodní babičky za účelem vyhnání svého plodu, byla skutečně těhotnou, okolnost, že k zákroku nedošlo, vyloučila by pouze vinu obžalované ve směru zločinu podle §u 144 tr. zák., nikoli však také i ve směru nedokonaného svádění ku spoluvině na tomto zločinu, kteréž by po případě mohlo býti shledáváno v tom, že obžalovaná, jsouc těhotna a jsouc si toho také vědoma, hleděla svěsti, byť i bez výsledku, porodní babičku k tomu, by nedovoleným zákrokem pomohla jí ku vyhnání plodu. Otázkou takového zavinění obžalované bylo se nalézacímu soudu zabývati, i když právem vyloučil nedovolený zákrok, směřující ku vyhnání plodu. Povinnosti této nebyl soud nalézací zbaven tím, že obžaloba na takový delikt nezněla a nebyla na něj rozšířena. Předmětem obžaloby jest vždy určitý konkrétní čin a nikoliv jeho právní kvalifikace. V obžalobě byl čin, kterýž by po případě bylo posuzovati podle §u 262 tr. ř. také s hlediska nedokonaného svádění podle §u 9 tr. zák. zajisté obsažen tvrzením, že obžalovaná byla těhotnou, věděla o tom, a že za účelem odstranění těhotenství obrátila se na porodní babičku se žádostí, by jí od toho pomohla. K tomuto posouzení bylo nezbytně zapotřebí naprosto jasného výroku o hořejší skutečnosti, kteréhož, jak již dovozeno, rozsudek postrádá a jest tudíž stížen zmatečností, zřejmým poukazem uplatněnou.

Čís. 1653.

Kvalifikace zločinu krádeže podle §u 174 I a) tr. zák. vyčerpává se již pouhou skutečností, že zloděj, třebaže nástroje nepoužil, jest opatřen puškou neb jiným nebezpečným nástrojem.

Použije-li na útěku zbraně, by zastrašil své stíhatele, nastává reálný souběh se zločinem vydírání (§ 98 b) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 2. června 1924, Kr II 55/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 25. října 1922, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným zločinem krádeže dílem dokonané, dílem nedokonané a zločinem spoluviny na krádeži podle §§ů 8 (5) tr. zák. a §§ů 171, 173, 174 I. a), 174 II. a), c), 179 tr. zák., zločinem spoluviny na zločinu veřejného násilí podle §§ů 5, 98 písm. b) tr. zák., jakož i přestupky podle §§ů 32, 36 zbroj. patentu a §u 1 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zákonné provedení hmotněprávních zmatků, a to zmatku čís. 10 §u 281 tr. ř. lze ve vývodech stížnosti spatřovati jen, pokud dovozuje, že nalézací soud přičítá stěžovateli kromě zločinu krádeže podle §u 174

I. písm. a) tr. zák. neprávem také zločin vydírání, správně spoluvinu na vydírání, ačkoliv prý použití střelné zbraně zlodějem k výstřelu není vyhrožováním porušením tělesné neporušenosti, svobody, cti atd., za účelem vynucení nějakého jednání, opomenutí nebo dopuštění. Vývodům těmto nelze přisvědčiti. Pohružka, t. j. opověď, že pachatel způsobí jiné osobě zlo, může se státi netoliko výslovně, nýbrž i skrytě projevem nebo činy konkludentními. Zdali pachatel svým projevem nebo činem zamýšlel opověď toho druhu a zdali osoba, již projev nebo čin svědčil, mohla takovou opověď v něm shledávati, jakož i zdali směřoval projev nebo čin dle úmyslu pachatelova k vynucení nějakého jednání, opomenutí nebo dopuštění, a konečně zdali osoba, již pohroženo, mohla za to míti, že projev nebo čin směřuje ku takovému donucování, dlužno posuzovati dle okolností, projev nebo čin podmiňujících a doprovázejících. V tomto případě byl spoluobžalovaný S. při provádění krádeže přistižen a, jsa pak stihán, vystřelil z revolveru v okamžiku, když byl — dav se na útek — právě na plotě, a když osoby, jej stihající, chtěly skočiti přes plot. Vyhovuje zúplna zásadám logického usuzování, dospěl-li nalézací soud z těchto okolností, výstřel podmiňujících a doprovázejících, ku přesvědčení, že S. zamýšlel, jak ostatně doznal slovy, že vystřelil pro postrach, použitím zbraně opověděti osobám jej stihajícím, že jim dalšími výstřely způsobí poškození na těle, neopustí-li od stihání, jakož i že osobám, S-ého stihajícím, bylo se obávati, že budou dalšími výstřely na těle poškozeny, neustoupí-li od stihání a od úmyslu, S-ého zadržení. Skutečnost, že zloděj, při krádeži přistižený, použil na útěku střelné zbraně za účelem, by vynutil na osobách jej přistihnuvších a stihajících opomenutí stihání a zadržení, vybočuje z mezí §u 174 I. a) tr. zák., jehož podstata vyčerpává se již pouhou skutečností, že zloděj, třebaže nástroje nepoužil, jest opatřen puškou nebo jiným nástrojem nebezpečným. Ona skutečnost vyžaduje proto zvláštního trestně právního hodnocení, což nalézací soud učinil, správně podřadiv bezprávný skutek současně pod pojem vydírání. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že nalézací soud uznal stěžovatele vinným jak zločinem nedokonané krádeže podle §§ů 8, 171, 173, 174 I. a), 174 II. a), c) tr. zák., tak i zločinem spoluviny na vydírání, zjistiv jednak, že stěžovatel sám byl při společném se S-ým spáchání krádeže opatřen nabitým revolverem, jednak, že stěžovatel dal spoluzloději S-ému před započítím zlodějské činnosti nabitý revolver řka, by střílel, až bude zle, t. j. zřejmě, bude-li přistižen a stihán.

Čís. 1654.

Předpokladem beztrestnosti dle §u 187 tr. zák. jest, aby pachatel sám byl činným ve směru nápravy škody. Nemá-li vlastního jmění a výdělků, stačí, že škoda byla nahrazena jinými osobami (zákonným zastupcem), stalo-li se tak na popud pachatelův a jeho přičiněním.

(Rozh. ze dne 2. června 1924, Zm II 91/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor.